

ולפעמים הן מעלילות

חידוש זה מרחיק לכת בעולם כולו. רק בשלוש ממדינות ארצות-הברית — רלאור, אורגון ודרום-דאקוטה — ניתן להרשיע בעל באיגוסה של אשתו. ישראל היא מהראשונות בעולם שאימצו לעצמן הלכה זו.

„הנאנסת בתשלום“

לעיתים קשה מאוד לבית-המישפט לקי בוע אם האשה נאנסה או החליטה להת-לונן מסיבות נעלמות שלה. אחר המיקרים המעניינים ביותר, שבו

אילנה אלון

נחלקו דיעותיהם של השופטים, היה מיקרה שכונה „הנאנסת בתשלום“. האשה, תיירת, נשואה לתימהוני ואם לילי-דים קטנים, התפרנסה ברוחק מהופעות נבא-רים ומריקודים במועדוני-ילה. בגלל מצוקתה הכלכלית, נאלצה מפעם לפעם לעסוק בזנות, אבל בעלה לא ידע כל כך. כאשר הימים התלוננה במשטרה כי גבר, שאת מיספר מכוניתו רשמה על כף ידה, אנס אותה במכונית. הגבר נעצר וסיפר שהוא מי-כיר את המתלוננת ושכב איתה בעבר תמורת תשלום. היא הכחישה. טיפיוטיפין הורחה במשטרה כי אמנם עסקה מפעם לפעם בזנות, אבל טענה כי בי-מיקרה הזה לא רצתה לשכב עם הנאנס, ונעלבה עד כאב כאשר הציג לה כסף. השופט, בנימין כהן, ניתח לעומק את מני-עיה של האשה ואת בעיותיה הנפשיות, והא-מין לגירסתה. הוא הרשיע את הגבר וגזר עליו עונש.

פט אמר עליו שהוא „מנוול, השטוף תאוות בשרים“. האנס נידון לחמישה חודשי-מאסר.

זוהר ארגוב

אין בחורה שאינה נותנת...

מיקרים שבהם התברר ללא ספק כי האשה העלילה על הגבר עלילת-אונס, אינם רבים. בדרך-כלל מסתפק בית המישפט בזיכוי מחמת הספק, ואינו קובע מי מהצדדים שיקר. ויכוי כזה קורה בדרך כלל במיקרי האונס הגבוליים: מיקרים שתחילתם מרצון, וסופם באונס.

„אונס גבולי“

בכשנה האחרונה נעצרו ארבעה בני-יטו בים מסביבון ונאשמו באונס קטינה, שה-

בניתיים עלה על האקרנים בבתי-הקולנוע הסרט הנאשמים. הסרט רומה דימיון מפתיע לאונס בסביון. שם רוקדת נערה צעירה ונר-עות (השחקנית ג'ודי פוסטר) בחרר-המישח-קים של מיסבאה זולה. ריקודה משלהב את יצרי הגברים, האונסים אותה על מכונית-המישחק, לעיני הצופים בחרר. השחקנית קלי מקגיליס, המשחקת בסרט בתפקיד עורכת-הדין התובעת את הנאנסים, מסבירה היטב עד כמה קשה לשכנע שופט כי אמנם היה אונס בנסיבות כאלה.

מיקרה דומה קרה לפני שנים בתל-אביב. שחקן ודמות מוכרת בבוהמה התל-אביבית ניהל אז פאב בלב תל-אביב. כמשך זמן רב פלירטט עם אחת המלצריות שלו, וכאשר היא ביקשה בחרר הערבים להישאר ללון בחרר שמעל לפאב, מכיוון שהשעה היתה מאוחרת מכדי לנסוע לכיתה המרוחק, אנס אותה. הוא התפלא מאוד כאשר נעצר על-ידי המישטרה ונאשם באונס.

הגבר היה בטוח שהצעירה הסכימה, ואף חיפשה את קירבתו. אחרי המישגל הביא את הנערה לתחנת-האוטובוס, והושיט לה את כסף-הפדיון של אותו ערב. היא שלחה ידה לקחתו, אך הוא התחרט והחזיר את הכסף לכיסו.

קצר באיתות

במישפט טען הגבר את הטענה הקלאסית: „היא הסכימה“. אבל בית-המישפט לא האמין לו. „בתור עדה נראתה לנו המתלוננת זהב טהור“, כתב און, בלשונו הייחודית, השופט בנימין כהן. „אשה מן הדור הישן היתה אולי נלחמת הרבה יותר, וקשה היה או אולי בלתי-אפשרי — להוריד את מכנסיה בלי קרע או סימנים על גופה. מתלוננת בת

את עונשו לתקופה שבה ישכ בפועל עד לעירעור.

לעיתים נדרש בית-המישפט להחליט אם הגבר טעה טעות כנה, כאשר האמין כי התנגי-רותה של הצעירה היא בעצם הסכמה. דבר כזה קורה בעיקר כאשר יש פער-תרבות בין הגבר והאשה.

כאשר צעיר ערבי מחברה שמרנית וסגורה נתקל בצעירה יהודיה, שגדלה בחברה מתיר-נית, הוא מבין את האיתותים שלה וטועה לא-אחת במסר. בענינו גודל המחשוף שלה מצי-היר על הסכמתה למישגל.

דבר דומה קורה כאשר גבר ישראלי נתקל בתיירת שוודית. גם כאן נוצר, לעיתים, קצר במסרים המיניים בין השניים, בגלל הברלי-התרבות והיחס למין. מיקרה קלאסי היה אונס התיירות השוודיות בנתניה, בתחילת שנות ה-80.

שלושה מצ'ואים ישראליים טיפוסיים נתי-קלו ברחוב הראשי של נתניה בשתי תיירות שוודיות, שאותן ראו ערב קודם בריסקוטק. הם שמעו מפי ידיד כי קיים עם הנערות מגע מיני בליה שעבר בשורותים של הריסקוטק. השלושה פנו לנערות, טענו שהם זקוקים למתורגמנית משוודית לחוזה בקשר ליהלוי-מים. הם לקחו את הנערות לדירה, היסקו אותן, ואחר-כך הסבירו להן כי הם רוצים שהי-נערות יבריחו עבורם יהלומים לשוודיה בתוך איברי-המין שלהן. הם ציוו עליהן להתפשט מדרו את גודל החפיסה שיוכלו להכניס לאיברי-המין ואחר-כך שכבו איתן.

הנערות לא נכו ולא צעקו, ואף לא התגרו בכוח. הן שכבו בשקט ולא שיתפו פעולה עם הגברים. בעדותן במישטרה סיפרו הנערות כי בשוודיה לימרו אותן בבית-הספר שבמיקרה כזה עליהן לשמור בעיקר על חייהן ובריאותן. בית-המישפט האמין להן כי לא הסכימו למישגל, אלא נקטו התנגדות פאסיבית. סני-גוריהם של הגברים טענו כי הנאשמים ראו בשיתוף-פעולה זה הסכמה. בגלל פער-התר-בויות נוצר ספק בלבו של בית-המישפט הי-מחוזי אם אמנם הבינו הגברים את המסר של הנערות, וויכוח אותם מחמת הספק. בית-המישפט העליון, בתקדים מישפטי חשוב, קבע כי טעותם של הגברים במיקרה זה לא היתה כנה והגיונית. הוא הרשיע אותם, והטיל עליהן עונש של מאסר.

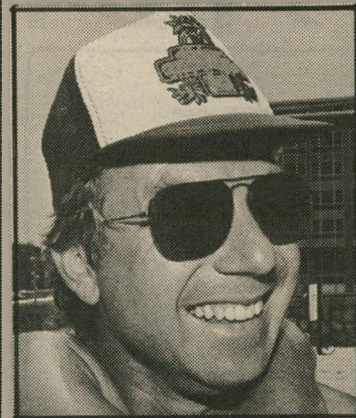
„כל אחת!“

זמרים סופולאריים, שחקנים ואנשי-בוהמה נתקלים באותה בעיה בגלל טעות לגבי הערצתן של נערות. לעיתים קשה לזמר מפורסם להבין כי הנערה, המעריצה אותו ללא גבול, ורצה אחריה ממסיבה למסיבה, אינה מוכנה לשכב איתו.

מיקרה כזה קרה לזמר זוהר ארגוב, לפני שנים רבות.

צעירה מעריצה התלוננה אליו לביתו אחרי הופעה שלו. למרות שהשעה היתה אחרי חצות, עלתה הצעירה לדירה ולא הסתלקה גם כשהסתבר לה שהדירה ריקה, והוריו של ארי-גוב אינם נמצאים בה. „אני אומר שאין בחורה שאינה נותנת“, העיד ארגוב בבית-המישפט, „צריך לרעת לשכנע. יש בחורה שצריך לשכי-נע קצת ויש שצריך לשכנע הרבה.“

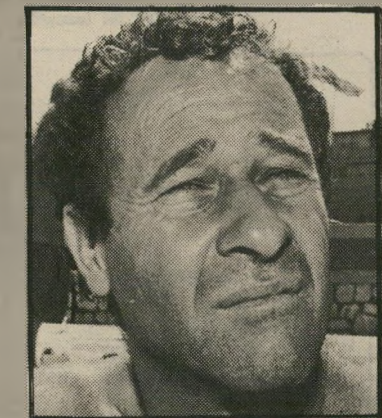
בית-המישפט היה עד למצבו של ארגוב. קשה להבין את הסכמתה לעלות לביתו, אם לא רצתה בבילוי. גם נוסד דיבורה והתנהגו-תה היה כהם לעורר את הנאשם ולנטוע בו תיקנות של בילוי מושלם. „אך על אף ביקור-רת זו האמינו השופטים הצעירה של הסכי-מה למישגל. בית-המישפט התחשב בנסיבות, (המשך בעמוד 48)

● פיני נגל, בן 36: לא אכפה על בחורה קיום מגע מיני בניגוד לרצונה. אני לא מפרש הסכמה של בחורה לבוא אלי הביתה כהסכמה לסכס. אני מפרש מילים כהויות.

● אלי ברקליהו, בן 21: לא אפרש בחורה, שמסכימה לבוא אלי הביתה, כאחת שבאה לשכב איתי. אני לא מתייחס אל בחורה כאל חפץ, אלא כאל ברקדם. אני בעד עונשי-מוות לאנשים.

● רמי פרסקו, בן 37: גבר שמזמין אליו בחורה הביתה, מתייחס אליה כאל אובייקט מיני. אם היא תגיד שהיא לא רוצה, אני לא אכריח אותה, אבל אפתח לה את הדלת ואגיד לה ללכת.

הדור הישן היתה ללא ספק צועקת לעורה... אבל המתלוננת הוזה לא כל-כך החשיבה את הצד המיני של העניין. לא על תומתה המינית נלחמה, אלא על החופש המיני שלה כאשה, לתת למי שהיא רוצה מתי שהיא רוצה. ההש-פלה היא שרחה אותה להתלונן לבסוף. גם אצלה איברי-המין נחשב לאיבר פרטי שלה, והיא לא הסכימה שהנאשם יעשה בנחלתה הפרטית כעולה על רוחו. הגבר נידון לשנה מאסר בפועל. בית-המישפט העליון הפחית

כירו במועדון-ריקודים.

אחרי הבילוי במועדון, התלוננה הצעירה לנערים ונסעה איתם לביתו של אחד מהם. שם, בחדר הבילוי, במרתף הווילה המפוא-רת, נאנסה, לטענתה, על שולחן-הבילוי, ונעשו בה מעשים מגונים ומשפילים.

אחרי חקירה ראשונית שוחררו הנערים, וכתב-האישום נגדם הוגש רק אחרי לחץ כבד של העיתונות. המישפט טרם הסתיים. אולם